

Avslöja Sverigedemokraternas politik

I Sifos augustimätning får Sverigedemokraterna (SD) 9,9 procent och ökar därmed väljarsympatierna med 2,3 procent från förra mätningen. Det är i Stockholmsregionen de ökar mest, ett område där de tidigare haft svårt att vinna gehör för sin politik. Och från att hittills främst ha attraherat män ökar man nu också bland kvinnor. Är denna trend ett bekymmer eller något positivt för vårt samhälle?

Eftersom 26 procent av befolkningen tycker att SD har den bästa invandringspolitiken måste det väl finnas något som är positivt med den och som innebär att även bekännande kristna attraheras. Varför gör man det i så fall? Är deras politik trovärdig eller är det kanske så att väljarna blir lurade av deras retorik? Att man sympatiserar med SD, har det verkligen med deras invandrings- och flyktingpolitik att göra eller beror det på ett mer allmänt missnöje med regeringens sätt att hantera välfärdsfrågorna - skola, vård och omsorg - som professorn i statsvetenskap Marie Demker menar? Kan det tydliga avståndstagandet från SD, som de andra partierna visade under Almedalsveckan, också spela in som Demker tror? Troligen spelar båda dessa saker en viss roll vill jag påstå.

Sådana påståenden som Jimmie Åkessons uttryckte i sitt sommartal den 24 augusti, att den svenska kyrkan blivit mindre svensk och mindre kristen, och att man samarbetar med muslimska organisationer vilket stödjer "islamiseringen i Sverige", är troligen sådant som kristna väljare också tar till sig. Han har ju onekligen ett visst fog för sin kritik mot både den av Alliansen förda sociala politiken och den liberalisering som pågår i kyrkorna. Samtidigt får SD, med sin inhumana människosyn, en oförtjänt stor uppmärksamhet genom den, i många stycken, godtyckliga och obarmhärtiga invandrarpolitik som myndigheten för.

Men är det "svenska" samhälle och den "svenska" kyrka som SD menar håller på att gå förlorad, och som de vill ha tillbaka, ett samhälle och en kyrka vi kristna väljare vill ha? Jag vill inte tro det. Bibeln har en tydlig uppmaning att vi ska ta hand om främlingen som bor ibland oss. (Se 3 Mos. 19:33,34 och Rom. 15:1,2). Sverige har egentligen aldrig haft ett "rent svenskt" samhälle. Här har funnits invandrare sedan 1500-talet och många av dem har starkt bidragit till vårt lands ekonomiska och kulturella utveckling. Vi bör därför vara tacksamma för de invandrare (inte minst kristna sådana) som på senare år kommit till vårt land, som bidrar till att uppehålla vår välfärd och berikar vårt samhälle på olika sätt.

Men alla partier för en allt för kortsiktig politik när det gäller invandrings- och flyktingfrågor. För att vi långsiktigt ska klara vår egen välfärd räcker inte den svenska nativiteten till. Trenden de senaste 25 åren har varit att svenskfödda kvinnor föder för få barn. Om den trenden håller i sig går inte ekvationen ihop inför framtiden, nämligen att färre ska betala för fler. Organisationen Sveriges kommuner och landsting konstaterar, att med den utveckling och standard vi nu har, kommer det till mitten av 2030-talet att fattas cirka 200 miljarder kronor, ett hål som måste fyllas

antingen av dramatiska skatthöjningar eller att medborgarna själva betalar för sin välfärd. Andreas Cervenka, krönikör på SvDNäringsliv skrev den 24/8: "*... ett stort antal länder i väst kommer att behöva en massiv arbetskraftsinvandring om inte välfärdssystemen ska kollapsa. Ett faktum som den växande skaran av främlingsfientliga i Europa borde fundera över.*" Vår framtida välfärd hänger oundvikligen ihop med en sund och generös invandringspolitik för att vi ska slippa återgå till ett Fattigsverige.

Hur ska man då förhålla sig till ett missnöjesparti som SD egentligen är? Att negligera dem och försöka frysa ut dem verkar inte vara en bra metod, vilket har visat sig både i Danmark och Norge där sådana missnöjespartier, just därför, fått luft under vingarna. Vi är i en politisk situation idag där det inte finns någon tillräcklig tydlig och skarp opposition bland de etablerade partierna mot det så kallade etablissemanget. Det är säkert ett dilemma för de mindre allianspartierna. Men det är här SD utnyttjar en nisch som troligen gör att de vinner väljarsympatier. Därför måste andra partier bemöta deras grunliga åsikter, både i tal och skrift.

Det är i denna nisch som Kristdemokraterna (KD) skulle kunna finna en väg att komma upp ur sitt fyraprocentiga hjulspår. KD har varit alldeles för slätstruket och räddhågat i allianssamarbetet vill jag påstå. Visst, jag vet att man måste både ge och ta i ett samarbete, men det får inte hindra att man står upp för sina hjärtefrågor på ett konsekvent och tydligt sätt. KD är det parti som har den bästa socialpolitiken i sitt program. Och de har de medmänskliga frågorna högt på listan, såsom invandrings- och flyktingpolitiken. Där finns också den bästa kompetensen när det gäller de allt mer viktiga religiösa aspekterna i samhället.

KD är det parti som bäst kan avslöja SD:s politik. Därför behöver KD-politikerna på allvar ta tag i den utmaning som SD är just nu i den svenska politiken. KD:s ståndpunkter, väl underbyggda med tydliga fakta, måste få komma fram. Vi behöver ett starkt KD i svensk politik!